

Τι είναι η Ορθοδοξία;

Η Ορθοδοξία δεν είναι θρησκεία με την πραγματική έννοια του όρου. Οι θρησκείες χειραγωγούν τον άνθρωπο με ανθρωπομορφικές Θεότητες για ικανοποίηση παθών και ηδονών με φίλαυτη αιτιοκρατία. Στις θρησκείες οι άνθρωποι προσπαθούν να δημιουργήσουν Θεούς και να πλησιάσουν Θεούς που οι ίδιοι πλάθουν, δηλαδή ειδωλοποιούν τον Θεό.

Στην Ορθοδοξία έχουμε αντίθετη κίνηση. Ο Θεός ενανθρωπίζεται για να συναντήσει και να δημιουργήσει σχέση με τον άνθρωπο προσωπική και σωτηριολογική. Μια πορεία και μια σχέση Θεού και ανθρώπου που δεν έχει προϋποθέσεις και αναγκαιότητα αλλά είναι μια πράξη και κίνηση θυσιαστικής αγάπης.

Η Ορθοδοξία είναι το βίωμα των Αγίων και η θεραπευτική αγωγή των πνευματικών νοσημάτων του ανθρώπου με σκοπό την θέωση μέσω του αποκαλυφθέντος Θεού (Υιού και Λόγου =δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος) ως Χριστού. Η Ορθοδοξία μετέχει στην Αλήθεια του Χριστού και αυτή την αλήθεια μας μεταφέρει η εκκλησία μέσα στους αιώνες με τους Αγίους Πατέρες και μέσω των Οικουμενικών Συνόδων που διαφύλαξαν την αλήθεια από τις αιρετικές κακοδοξίες.

Η λατρεία που μπορεί από κάποιους να χαρακτηριστεί θρησκευτική πράξη είναι μέσο και όχι ο σκοπός κάθε πιστού που αγωνίζεται. Η πίστη στην Ορθοδοξία είναι σχέση και όχι συναλλαγή, ο πιστός μετέχει ψυχοσωματικά λαμβάνοντας σώμα και αίμα Χριστού σε κάθε Θεία Λειτουργία όπου ιερουργεί Ορθόδοξος κληρικός. Κάθε μυστήριο στην Ορθόδοξη εκκλησία τοποθετεί τον άνθρωπο σε σωτηριολογική τροχιά όχι όμως με μαγικό τρόπο.

Ο Θεός δεν εκβιάζει, σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου και γι' αυτό χωρίς την συγκατάθεση και τη συνέργειά του κανείς δεν μπορεί να σωθεί. Η Ορθοδοξία θεραπεύει (με το μυστήριο της μετάνοιας - εξομολόγησης) και θεώνει τον άνθρωπο κάνοντάς τον μέτοχο της κοινωνίας των Αγίων και της ενσαρκωμένης θυσιαστικής αγάπης του Θεάνθρωπου Χριστού, όλα αυτά μέσα από την περιπέτεια της ελευθερίας που ο Θεός απλώνει το χέρι στον άνθρωπο και από εκεί αρχίζει το ταξίδι. Το εάν δεχτεί ο άνθρωπος αυτή τη σωτηριολογική πρόσκληση εξαρτάται αποκλειστικά από τον ίδιο, για αυτό και η απόφαση είναι πράξη ευθύνης και για την Ορθόδοξη θεολογία σταυρική υποδοχή.

Και λουπόν; Τι είναι Εκκλησία ;

Με τον όρο λουπόν εκκλησία εννοούμε τον Ιερό Θεανθρώπινο οργανισμό που έχει σαν Δεσπότη, βασιλιά και κεφαλή τον Ιησού Χριστό και περιλαμβάνει το σύνολο των ανθρώπων που έχουν αποδεχτεί την Χριστιανική πίστη με το Μυστήριο του Βαπτίσματος και του Χρίσματος με σκοπό τη σωτηρία του. Ο όρος Εκκλησία βγαίνει από το αρχαίο ελληνικό συνηρημένο ρήμα «εκ-καλέω-ω» που σημαίνει συνέλευση λαού. Ξεκινά από τη γη και καταλήγει στον Ουρανό για να διατηρηθεί αιώνια. Εκκλησία είναι «ο Χριστός παρατεινόμενος εις τους αιώνες». Όπως ο λόγος του Κυρίου μας βεβαιώνει ότι η Εκκλησία είναι η αγαπημένη Του νύμφη, είναι το σώμα Του! Αυτός είναι η κεφαλή και οι πιστοί τα υπόλοιπα μέλη μέσα σε μια λειτουργική και αρμονική σχέση ενότητας, ισοτήτος και αγάπης. Κανείς δεν είναι ανώτερος από τους άλλους διότι ο Κύριος δεν έχει ανάγκη αντιπροσώπων (όπως υποστηρίζει ο πάπας), αφού ο ίδιος είναι πάντοτε παρών σ' Αυτήν. Η Εκκλησία είναι η κιβωτός της αγάπης και της ζωής. Μέσα σ' Αυτήν ο άνθρωπος εισέρχεται δια του αγίου Βαπτίσματος για να σωθεί, να ενωθεί με τον Θεό. Διότι η Εκκλησία προέρχεται από τον Θεό και κατευθύνεται προς Αυτόν. Δεν πρέπει όμως να παραθεωρούμε το γεγονός ότι ο Κύριος ίδρυσε ΜΙΑ Εκκλησία της οποίας οι πιστοί συμφωνούν απολύτως με τα δόγματά Της.

Η ολοκλήρωση του ανθρώπου

Μακριά από το Χριστό, ο άνθρωπος δεν είναι ούτε πραγματικά ούτε πλήρως άνθρωπος, αποτελεί μόνο ένα κομμάτι της φύσης του, ανάπηρος καθώς του λείπει ένα τμήμα του εαυτού του, βρίσκεται σε κατάσταση αλλοτρίωσης, όπως θα δείξουμε στη συνέχεια.

Ο άνθρωπος γίνεται ολοκληρωμένος και τέλειος και αποδεικνύεται αντίστοιχος με την αυθεντική του φύση μόνο όταν γίνεται Θεός δια της υιοθεσίας του ως υιού εν Χριστώ: στο πρόσωπο του Χριστού έχει συντελεστεί η ένωση της τέλειαν ανθρώπινης φύσης με τη θεία φύση και ο όλος άνθρωπος είναι δυνατόν να γίνει πραγματικότητα μόνο όταν ομοιωθεί προς αυτή. Επαναλαμβάνουμε ότι ο άνθρωπος είναι άνθρωπος δια της θεανθρώπινης φύσης: εάν δεν είναι άνθρωπος-Θεός καθ'ομοίωση του Θεανθρώπου-, δεν είναι καν άνθρωπος. Ο άνθρωπος είναι ύπαρξη μη ανθρώπινη, όταν ορίζεται αφεαυτού, ανεξάρτητα από τη σχέση του με το Θεό, που είναι χαραγμένη στην ίδια τη φύση του, δεν υπάρχει αμιγής ανθρώπινη φύση: ο άνθρωπος, η είναι άνθρωπος-θεός ή δεν είναι άνθρωπος. Η σωτηρία /ίαση της όλης ανθρώπινης φύσης και η θέωση της πραγματώθηκαν στο Πρόσωπο του σαρκωθέντος Θεού Λόγου και δωρίζονται από το Άγιο Πνεύμα σε κάθε βαπτιζόμενο, ο οποίος μέσα στην Εκκλησία ενώνεται με το Χριστό. Εν τούτοις και η σωτηρία και η θέωση συνιστούν για το βαπτιζόμενο μόνο δυνατότητες: οφείλει να αφομοιώσει τη δωρεά σε όλο του το είναι. Εδώ έγκειται ο ρόλος της πνευματικής ζωής, της άσκησης. Η άσκηση στην Ορθόδοξη Εκκλησία δεν έχει τη στενή έννοια, που συχνά της αποδίδεται στη Δύση, αλλά υποδηλώνει τα όσα ο κάθε χριστιανός οφείλει να πράττει, για να επωφεληθεί αποτελεσματικά από τη σωτηρία, που προσφέρεται δια του Χριστού. Η Παράδοση κατανόησε τη σωτηρία, που πραγματώθηκε από το Χριστό, ως θεραπεία της νοσούσας ανθρώπινης φύσης, και αποκατάσταση αυτής στην αρχέγονη υγεία της. Αντίστοιχα είναι λογικό η άσκηση, με την οποία ο άνθρωπος οικειώνεται τη Χάρη, να θεωρηθεί από την Παράδοση εξίσου ως μια διαδικασία θεραπείας και επιστροφής του στην κατάσταση της υγείας. Η θεραπεία γίνεται με το μυστήριο της Ιερας Εξομολογήσεως με το οποίο ο άνθρωπος δημιουργεί σχέση με τον Χριστό δια μέσου της Ιεροσύνης του Ιερέα εξομολόγου.